

Publicerad 2024-05-04 16:26 av lundagatan

Barndomslandskapet

Minns inte allt.

Men Johan och Erika

flödar genom min barndom.

Han såg den klara strömmen

och hon den gröna kullen.

Han som fick tinnitus

av det ständiga oljudet

från järnsmideshammaren.

Hon som gjordes solnedgångsblind

genom kolköksmalen

i en oändlig natt.

Han med hängda lungor,

förminskade av allt damm,

och ådror tunga av bly.

Han som såg den klara bäcken

och hon den gröna kullen.

Han gjorde ärr på dem,

som han gjorde ärr på sig själv.

Han tog mig hit.

Här stod vattnet still

i långa raka uppradade spår,

med endast ett litet hål

att falla igenom.

Här var det kullar

och höga slaggbankar

och tornfalkarna grät

för åsynen av hemska varelser

i det tunna gräset.

Här föddes jag

när lärkan snirklade

över den sista grenen

och abborreviken vimlade av monster,

föreställda, men aldrig siktade.

När smala spårvagnar klingade

och gungade sig fram på linjer

av stål genom kullerstensgator.

När bilar var sällsynta,

och tågen blåste ånga från lång låga,
bland långsamt skingrade moln.
Nu kommer jag inte att växa mer.
Som en hästhov i en lerskrev
klamrar sig fast vid en konkret ensamhet,
vattnad av rost och dammande droppande
från industrins takfot.
Jag vill inte mer till
röd tegelsten, svart skorsten,
smutstjock, platt-hög,
slaggvriden horisontlinje.

Jag kan inte längre måla mina drömmar
på en fönsterruta av ångor.
Men vart kan jag gå?
Johan och Erika går fortfarande omkring.
Vem ska hjälpa de dumma
att förstå vattnets språk
som forsar över stenar?
Vem ska undervisa blinda
att förstå punktskriften
av regn på fjällsjöar?
Vem ska hjälpa döva
att diskant sjunga
med dalens bris
såsom träden sjunger?
Vem kan ingjuta
i den tama och fångna fågeln
instinkten att överleva
i det vilda utanför?
Berätta för mig
om du vet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lundagatan med Poeter.se id #231655 innehar upphovsrätten